

Datum van inontvangstneming : 28/10/2025

Zaak T-670/25*

**Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing artikel 204,
lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht**

Datum van indiening:

11 september 2025

Verwijzende rechter:

Curtea de Apel Constanța (Roemenië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

14 mei 2025

Verzoekende partij:

Elvada Company SRL

Verwerende partij:

Ministerul Finanțelor – Autoritatea Vamală Română

Voorwerp van het hoofdgeding

Beroep waarbij Elvada Company SRL (hierna: „verzoekster”) vordert dat de Curte de Apel Constanța (in dit geval rechter in eerste aanleg Constanța, Roemenië) de Autoritate Vamală Română (Roemeense douaneautoriteit; hierna: „AVR”) gelast de ingediende verzoeken om kwijtschelding voor te leggen aan de Europese Commissie als bevoegde instantie ter zake, en de wettelijke bepalingen toe te passen betreffende de schorsing van rechtswege van de douaneverplichtingen waarop de verzoeken om kwijtschelding betrekking hebben.

Aard en voorwerp van de prejudiciële verwijzing

Krachtens artikel 267 VWEU verzoekt de Curte de Apel Constanța om uitlegging van de artikelen 44, 116 en 121 van verordening nr. 952/2013.

* Procestaal: Roemeens.

Prejudiciële vragen

1) Moeten artikel 44, artikel 116 en artikel 121, lid 3, van verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 9 oktober 2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie aldus worden uitgelegd dat het recht op beroep tegen de mededeling van de douaneschuld en het verzoek om kwijtschelding elkaar uitsluiten en dat de uitoefening van het recht op beroep leidt tot de niet-ontvankelijkheid van een later, vóór het einde van de gerechtelijke procedure ingediend verzoek om kwijtschelding?

2) Indien de eerste vraag ontkennend wordt beantwoord:

Moet artikel 116, lid 3, van deze verordening aldus worden uitgelegd dat de douaneautoriteiten kunnen weigeren de zaak voor een beslissing naar de Commissie te verwijzen wanneer zij zelf van oordeel zijn dat niet is voldaan aan de in artikel 119 van die verordening gestelde voorwaarden voor kwijtschelding, in het bijzonder wanneer dit oordeel berust op het bestaan van een na de uitoefening van het recht op beroep gegeven niet-definitieve rechterlijke beslissing waarbij het besluit van de douaneautoriteit rechtmatig is verklaard?

3) Indien het antwoord op de tweede vraag luidt dat de douaneautoriteiten niet kunnen weigeren de zaak voor een beslissing naar de Commissie te verwijzen, moet artikel 121, lid 3, van de genoemde verordening dan aldus worden uitgelegd dat de betaling van het met een douaneschuld overeenkomend bedrag aan invoer- of uitvoerrechten wordt geschorst, zelfs indien het verzoek om kwijtschelding wordt ingediend na het verstrijken van de betalingstermijn?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 9 oktober 2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie, artikelen 44, 108, 116 en 119 tot en met 121 (hierna: „douanewetboek”).

Gedelegeerde verordening (EU) 2015/2446 van de Commissie van 28 juli 2015 tot aanvulling van verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en de Raad met nadere regels betreffende een aantal bepalingen van het douanewetboek van de Unie, artikelen 34 en 89

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 Verzoekster, Elvada Company SRL, is een rechtspersoon naar Roemeens recht die zich hoofdzakelijk bezighoudt met „andere activiteiten in verband met vervoer”. Zij genereert voornamelijk inkomsten uit zee- en wegvervoer, expeditie en opslag en is momenteel verwickeld in een insolventieprocedure.

- 2 In een controleverslag van 31 mei 2023 heeft de Direcție Regională Vamală București (regionale douanedirectie Boekarest) vastgesteld dat verzoekster in totaal 75 douanetransacties met betrekking tot invoer uit Turkije had verricht, afkomstig van de exporteurs RKS Otomotiv San Ve Tic Anonim Sirk en Deep Blue Elektrikli Araclar Sanayi, betreffende goederen met de generieke aanduiding „Fietsen met trapondersteuning, met een elektrische hulpmotor met een nominaal continu vermogen van max. 250W”, aangegeven onder Taric-code 8711601000, waarvoor zij tariefpreferenties genoot (0 % douanerechten) voor de verklaring van oorsprong uit Turkije, op basis van ATR-certificaten en uitstel van betaling van de btw op basis van certificaat nr. 880/23.10.2023.

- 3 In OLAF-verslag nr. OC/2022/0139/B3, dat is opgesteld na missie nr. 2022/00257 in Turkije waarbij twee Turkse exporteurs van elektrische fietsen (RKS Otomotiv San Ve Tic Anonim Sirk en Kuba Otomotiv Inshaat Sanayi Ticaret Anonim Sirketi) werden gecontroleerd en bewijsmateriaal werd verzameld om de werkelijke oorsprong van de goederen vast te stellen, werd het volgende vastgesteld:
 - RKS (regio Izmir) is een dochteronderneming van Kuba (regio Gaziantep);
 - deze twee ondernemingen hebben samen met een derde onderneming (Deep Blue Elektrikli Araclar Sanayi ve Ticaret Anonim Sirketi) geassembleerde elektrische fietsen naar de Unie uitgevoerd;
 - de fietsen zijn ontworpen door Chinese ingenieurs op verzoek van RKS;
 - de assemblage vindt plaats in de gebouwen van Kuba;
 - de Turkse douane bevestigde dat alleen RKS een vergunning heeft voor de actieve veredeling van onderdelen die in Turkije worden ingevoerd, maar dat alle drie de ondernemingen zich bezighouden met de wederuitvoer van fietsen;
 - RKS produceert geen onderdelen voor elektrische fietsen, maar koopt de meeste onderdelen (zoals accu's, motoren, wielen, enz.) van Chinese leveranciers;
 - op motoren die in China zijn gekocht wordt een sticker van RKS aangebracht.

- 4 De douaneautoriteiten stelden vast dat voor de assemblage van in Roemenië ingevoerde elektrische fietsen meer dan vijftig onderdelen werden gebruikt, waaronder onderdelen die van groot belang zijn voor de constructie van de elektrische fiets: elektromotor, accu, frames, vorken, wielen, buitenbanden, binnenbanden, remsysteem, stuur, zadel, display, pedalen. Voor een deel van de invoertransacties werd vastgesteld dat de door RKS aangegeven frameonderdelen in werkelijkheid hele frames zijn en dat er geen verschil in aankoopprijs is tussen frames en frameonderdelen.

- 5 Bovendien werd de waarde van de uit China in Turkije ingevoerde onderdelen, die werden geassembleerd voor verkoop aan verzoekster, geanalyseerd en werd vastgesteld dat niet was voldaan aan de regel van 45 % toegevoegde waarde.
- 6 De douaneautoriteiten stelden daarom vast dat RKS niet-geassembleerde complete elektrische fietsen had ingevoerd, die bij invoer in Turkije als complete elektrische fietsen hadden moeten worden aangegeven. Daarom is de uitvoer uit Turkije naar verzoekster voor douanedoelinden niet van oorsprong uit Turkije, maar uit China.
- 7 Bij een besluit tot regularisatie van de situatie van 31 mei 2023 heeft de AVR vastgesteld dat verzoekster voor die invoer douanerechten verschuldigd was die overeenkomen met de Chinese oorsprong van de betrokken goederen, namelijk antidumpingrechten van 62,1 % ten bedrage van 15 154 021 Roemeense leu (RON), compenserende rechten van 17,2 % ten bedrage van 4 197 249 RON, overeenkomstig de uitvoeringsverordeningen (EU) 2019/71 en 2019/72 van de Commissie, alsmede btw-verschillen ten bedrage van 3 676 741 RON, waarvan de betaling was uitgesteld overeenkomstig certificaat nr. 880/23.10.2023, en bijkomende verplichtingen ten bedrage van 6 326 294 RON, overeenkomstig de bepalingen van de Cod fiscal (Roemeense belastingwet).
- 8 In haar beroep tegen dit regularisatiebesluit bij de Curte de Apel Constanța heeft verzoekster onder meer aangevoerd dat *de bevoegde autoriteit een vergissing heeft gemaakt* bij de vaststelling van een recht als gevolg van de onjuiste indeling van de niet-preferentiële oorsprong overeenkomstig artikel 119 van het douanewetboek en dat zij haar douaneaangifte te goeder trouw had gebaseerd op juridische documenten waaruit bleek dat de oorsprong Turkije was.
- 9 Bij civiel vonnis van 10 oktober 2024 heeft de Curte de Apel Constanța dit beroep verworpen en in wezen geoordeeld dat het regularisatiebesluit was gebaseerd op het controleverslag van de nationale douaneautoriteit en niet alleen op het OLAF-missieverslag, aangezien de Roemeense douaneautoriteit haar eigen uitgebreide onderzoek had verricht.
- 10 In het eindverslag van OLAF, dat na het regularisatiebesluit werd uitgebracht, werd vastgesteld dat de fietsen die door RKS, Kuba en Deep Blue uit Turkije naar de Unie werden uitgevoerd, in Turkije onvoldoende werden verwerkt om te kunnen worden aangemerkt als zijnde van Turkse oorsprong. Bij de verwerking door de betrokken ondernemingen gaat het immers om het eenvoudig samenvoegen van onderdelen (artikel 34 van gedelegeerde verordening (EU) 2015/2446) en daarom zijn, aangezien de meeste onderdelen van oorsprong zijn uit de Volksrepubliek China, op de fietsen die door deze ondernemingen worden geassembleerd en naar de Unie worden uitgevoerd, antidumpingrechten en compenserende rechten van toepassing.
- 11 De Curte de Apel Constanța heeft ook geoordeeld dat het OLAF-verslag overeenkomstig artikel 11, lid 2, van verordening nr. 883/2013 een bewijsmiddel

is, dat de AVR zelfs bij ontbreken van een OLAF-controle bij de Turkse ondernemingen de wettelijke bevoegdheid had om de controle bij verzoekster uit te voeren en het regularisatiebesluit vast te stellen, en dat het OLAF-verslag geen absolute bewijskracht heeft, aangezien verzoekster verweermiddelen kan aanvoeren om de daarin vervatte conclusies te weerleggen.

- 12 Wat de grond van de zaak betreft, heeft de Curte de Apel Constanța, gelet op de feitelijke situatie die uit het bewijsmateriaal naar voren kwam en op basis van de artikelen 60 en 61 van het douanewetboek en artikel 34 van gedelegeerde verordening 2015/2446, vastgesteld dat het regularisatiebesluit rechtmatig was genomen.
- 13 Met betrekking tot het argument van verzoekster dat de Turkse oorsprong van de fietsen ook voortvloeit uit de uitlegging van de artikelen 116 tot en met 120 van het douanewetboek, heeft de Curte de Apel Constanța geoordeeld dat deze bepalingen geen betrekking hebben op de situatie van verzoekster, aangezien zij de volledig tegenovergestelde situatie regelen waarin de in- of uitvoerrechten aan de schuldenaar moeten worden terugbetaald of die rechten moeten worden kwijtgescholden.
- 14 De hogere voorziening van verzoekster tegen dit vonnis van 10 oktober 2024 is aanhangig bij de Înalță Curte de Casație și Justiție (hoogste rechterlijke instantie, Roemenië).
- 15 Een dag na de uitspraak van het civiele vonnis van 10 oktober 2024 heeft verzoekster bij twee verschillende regionale douanekantoren het verzoek om kwijtschelding van 11 oktober 2024 ingediend, aangevuld met het verzoek om kwijtschelding van 14 oktober 2024, dat de verwijzende rechter als één enkel verzoek om kwijtschelding beschouwt. Tot staving van dit beroep stelt verzoekster primair dat de bevoegde autoriteit een vergissing heeft gemaakt en dat artikel 119, artikel 116, lid 1, onder c), en artikel 121, lid 2, van het douanewetboek zijn geschonden.
- 16 Met dit verzoek om kwijtschelding heeft verzoekster de douaneautoriteit verzocht i) de aangevoerde wettelijke bepalingen toe te passen, ii) haar verzoek om volledige kwijtschelding van het bedrag van 27 673 535 RON naar de Europese Commissie te verwijzen en iii) overeenkomstig artikel 108, lid 3, onder a), van het douanewetboek vast te stellen dat de betalingstermijn van deze douaneschuld van rechtswege wordt geschorst of deze betalingstermijn te schorsen op grond van artikel 89, lid 3, van gedelegeerde verordening 2015/2446.
- 17 Verzoekster stelde dat de autoriteiten een vergissing hebben gemaakt en wees erop dat, hoewel OLAF zijn verdenkingen sinds mei 2002 had meegedeeld, de invoer doorging, en dat zij de douanehandelingen had verricht omdat zij vertrouwen had in de Roemeense en Turkse douaneautoriteiten, en zich had gebaseerd op de documenten die zij had ontvangen en zowel rechtstreeks als bij de autoriteiten had gecontroleerd. Bovendien verzocht zij de douaneautoriteit

artikel 121, lid 2, van het douanewetboek toe te passen, een actieve rol te spelen en het verzoek om kwijtschelding ook in het licht van artikel 116, lid 3, onder d), en artikel 120 van het douanewetboek te onderzoeken.

18 In deze context hebben de twee douanekantoren, gezien het feit dat er geen duidelijke procedure is voor de behandeling van het verzoek om kwijtschelding, verschillende vragen gesteld aan de AVR.

19 Op basis van de antwoorden van de AVR op deze vragen heeft een van de douanekantoren aan verzoekster geantwoord dat het van mening was dat niet was voldaan aan de voorwaarden voor verwijzing van het verzoek om kwijtschelding naar de Commissie, maar dat het verzoek om kwijtschelding opnieuw zou worden onderzocht na de definitieve afdoening van de zaak betreffende het verzoek om nietigverklaring van het regularisatiebesluit. Het douanekantoor heeft daarbij de volgende toelichtingen gegeven, die het standpunt van de AVR weergaven:

– het verzoek om kwijtschelding is ingediend naar aanleiding van de verwerping ten gronde van het beroep tot nietigverklaring van het regularisatiebesluit, en ter ondersteuning van dat verzoek en dat beroep zijn dezelfde argumenten aangevoerd;

– de douaneautoriteit kan zich niet in de plaats stellen van de rechterlijke instantie waarbij de zaak het eerst aanhangig is gemaakt, te meer daar dezelfde argumenten worden aangevoerd;

– de Curte de Apel Constanța heeft de zaak al op alle door verzoekster aangevoerde punten geanalyseerd, een uitspraak gedaan over alle argumenten van verzoekster en de vordering afgewezen, wat betekent dat het regularisatiebesluit nu het vermoeden van wettigheid geniet tot een andere uitspraak wordt gegeven, waartoe alleen de rechter in de gerechtelijke procedure bevoegd is;

– het regularisatiebesluit is nog steeds een volledig uitvoerbare executoriale titel en de betrokken bedragen kunnen niet worden kwijtgescholden tot een tegenovergestelde uitspraak wordt gedaan;

– verzoekster heeft in haar verzoeken om kwijtschelding aangevoerd dat de bevoegde autoriteiten een vergissing hebben gemaakt, maar zij heeft dit niet bewezen, zodat de rechter de enige is die kan aantonen dat de douaneautoriteit al dan niet een vergissing heeft gemaakt;

– louter beweringen over de vergissing van de autoriteit en een beschrijving van een feitelijke situatie vanuit het oogpunt van verzoekster vormen geen overtuigend, relevant en nuttig bewijs in administratieve of gerechtelijke procedures;

– aangezien niet is voldaan aan de voorwaarden voor ontvankelijkheid van het verzoek om kwijtschelding, is niet voldaan aan de voorwaarden voor schorsing van artikel 89 van gedelegeerde verordening 2015/2446;

– de definitieve uitspraak zal in kracht van gewijsde gaan, zowel ten aanzien van verzoekster als ten aanzien van de douaneautoriteit;

– volgens artikel 121, leden 1 en 3, van het douanewetboek wordt de termijn voor de indiening en het onderzoek van een verzoek om terugbetaling of kwijtschelding geschorst vanaf de datum waarop het beroep is ingesteld tot de nationale rechterlijke instanties in de zaak definitief uitspraak hebben gedaan; wat de schorsing van de betalingstermijn betreft, is het verzoek om schorsing zonder voorwerp geraakt, aangezien deze termijn, die in het regularisatiebesluit is vastgesteld, op het tijdstip van de indiening van het verzoek om kwijtschelding was verstreken.

- 20 Het tweede douanekantoor heeft verzoekster een soortgelijk antwoord gestuurd.
- 21 In deze omstandigheden heeft verzoekster de Curte de Apel Constanța verzocht de AVR te gelasten het verzoek om kwijtschelding naar de Commissie te verwijzen en de bepalingen inzake de schorsing van douanerechten toe te passen.
- 22 Verzoekster betoogt i) dat de Commissie als enige bevoegd is om het verzoek om kwijtschelding te behandelen en dat de AVR verplicht is dit verzoek naar de Commissie te verwijzen, ii) dat de gerechtelijke procedure tot nietigverklaring van het regularisatiebesluit en de administratieve procedure voor het verzoek om kwijtschelding elkaar niet uitsluiten en verschillende doeleinden dienen, (iii) dat artikel 121, lid 3, van het douanewetboek niet aldus kan worden uitgelegd dat het in de weg staat aan de indiening van een verzoek om kwijtschelding voordat de gerechtelijke procedure is beëindigd, en iv) dat de indiening van een verzoek om kwijtschelding volgens artikel 108, lid 3, van het douanewetboek tot gevolg heeft dat de verplichting tot betaling van de douaneschuld wordt geschorst.
- 23 Met betrekking tot verzoeksters verzoek betoogt de AVR i) dat het verzoek om kwijtschelding te laat is ingediend, aangezien de termijn van artikel 108, lid 1, van het douanewetboek niet in acht is genomen, ii) dat het verzoek niet-ontvankelijk is, aangezien niet is voldaan aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 121, lid 1, onder a), van het douanewetboek, en iii) dat louter de indiening van het verzoek om kwijtschelding de AVR niet verplicht de zaak naar de Commissie te verwijzen zonder na te gaan of is voldaan aan de in artikel 119 of artikel 120 bedoelde bijzondere voorwaarden voor kwijtschelding of terugbetaling.
- 24 In deze omstandigheden heeft de Curte de Apel Constanța besloten het Hof om een prejudiciële beslissing te verzoeken.

Motivering van de verwijzing

- 25 De verwijzende rechter besluit de *eerste vraag* te stellen bij gebrek aan een duidelijk standpunt van de AVR over het verzoek om kwijtschelding.
- 26 Zo heeft deze autoriteit met een beroep op artikel 121, lid 3, van het douanewetboek aangegeven dat zij het verzoek om kwijtschelding opnieuw zou onderzoeken na de definitieve beslissing in de gerechtelijke procedure.
- 27 Hoewel de AVR heeft gesteld dat niet was voldaan aan de in artikel 121, lid 1, onder a), van het douanewetboek vastgelegde voorwaarden voor ontvankelijkheid van het verzoek om kwijtschelding en dat de rechter in zijn uitspraak van 10 oktober 2024 niet heeft vastgesteld dat de AVR een vergissing heeft gemaakt bij de vaststelling van de bestreden administratieve handelingen, is er voorts geen beslissing waarbij het verzoek om kwijtschelding niet-ontvankelijk of ongegrond is verklaard.
- 28 De verwijzende rechter merkt op dat artikel 121, lid 3, van het douanewetboek bepaalt dat indien krachtens artikel 44 van dat wetboek beroep is ingesteld tegen de mededeling van de douaneschuld, de termijn voor de indiening van het verzoek om kwijtschelding wordt geschorst voor de duur van de beroepsprocedure vanaf de datum waarop het beroep is ingesteld. De vraag rijst of uit deze bepaling volgt dat, indien krachtens artikel 44 van het douanewetboek beroep is ingesteld tegen de mededeling van de douaneschuld, een verzoek om kwijtschelding pas kan worden ingediend nadat de procedure is afgerond of dat deze twee procedures gelijktijdig kunnen plaatsvinden.
- 29 Voor de eerste uitlegging zou het door de AVR aangevoerde argument kunnen pleiten dat de twee procedures zouden kunnen eindigen met verschillende beslissingen aangaande de vergissing van de bevoegde douaneautoriteiten, de ene door de rechter en de andere door de douaneautoriteit. De AVR stelt echter ook dat de rechterlijke uitspraak ten aanzien van de partijen in kracht van gewijsde zal gaan met betrekking tot de punten waarover is geoordeeld, met inbegrip van de vergissing van de bevoegde douaneautoriteiten, zodat zij de definitieve rechterlijke uitspraak niet meer zal kunnen tegenspreken.
- 30 Als het verzoek om kwijtschelding pas kan worden ingediend nadat de gerechtelijke procedure is afgehandeld, zou er dus alleen belang zijn bij het indienen van een verzoek om kwijtschelding als het verzoek om nietigverklaring van het regularisatiebesluit wordt afgewezen. Uit het antwoord van de AVR blijkt echter duidelijk dat zij de bevindingen van de rechter bij de afhandeling van het verzoek om kwijtschelding niet zal tegenspreken, zodat zij, als het verzoek om nietigverklaring van het regularisatiebesluit wordt afgewezen, het verzoek om kwijtschelding zeer waarschijnlijk ook zal afwijzen.
- 31 Als het verzoek om kwijtschelding pas zou kunnen worden ingediend nadat de gerechtelijke procedure is afgerond, bestaat het risico dat een dergelijk verzoek een onnodige stap zou zijn als de rechters ook de bijzondere voorwaarden van een

verzoek om terugbetaling of kwijtschelding (namelijk in het onderhavige geval een vergissing van de bevoegde autoriteiten of billijkheid) hebben geanalyseerd.

- 32 Bijgevolg rijst de vraag of de bepalingen van artikel 121, lid 3, van het douanewetboek bepalingen zijn die de schuldenaar begunstigen, in die zin dat zij hem toestaan om het verzoek in te dienen nadat de gerechtelijke procedure is beëindigd (voor zover er nog een belang is), dan wel of het verzoek om kwijtschelding op grond van deze bepalingen niet gelijktijdig met de gerechtelijke procedure kan worden ingediend.
- 33 Indien de eerste vraag ontkennend wordt beantwoord, stelt de verwijzende rechter, aangezien de AVR weigert te onderzoeken of aan de voorwaarden voor ontvankelijkheid van het verzoek om kwijtschelding is voldaan, *een tweede vraag*.
- 34 Om te beginnen verzoekt verzoekster primair om kwijtschelding op grond van artikel 116, lid 1, onder c), van het douanewetboek en is zij van mening dat de Commissie als enige bevoegd is haar verzoek te behandelen. Daarbij verzoekt zij de autoriteiten een actieve rol te spelen en de mogelijke gevolgen van het in artikel 116, lid 1, onder d), van het douanewetboek bedoelde geval van kwijtschelding te onderzoeken.
- 35 Hoewel de AVR betoogt dat het verzoek om kwijtschelding pas naar de Commissie wordt gezonden nadat de bevoegde douaneautoriteit heeft vastgesteld dat de douaneschuld op grond van artikel 119 of 120 van het douanewetboek moet worden terugbetaald of kwijtgescholden, blijkt voorts uit de antwoorden van de douanekantoren dat zij het verzoek om kwijtschelding pas opnieuw zullen onderzoeken nadat de gerechtelijke procedure is afgerond en dat zij niet zullen ingaan tegen de definitieve rechterlijke uitspraak die zal worden gedaan.
- 36 In deze context stelt de verwijzende rechter, na artikel 116, lid 3, van het douanewetboek en de Guidance on repayment and remission (richtsnoeren betreffende terugbetaling en kwijtschelding) te hebben onderzocht, vast dat de douaneautoriteiten, alvorens de zaak naar de Commissie te verwijzen, zelf moeten vaststellen dat aan de voorwaarden van artikel 119 is voldaan of dat de douaneschuld op grond van artikel 120 van het douanewetboek moet worden terugbetaald of kwijtgescholden.
- 37 In het onderhavige geval zijn de verzoeken om kwijtschelding echter niet concreet onderzocht, aangezien de douaneautoriteit ofwel de analyse uitstelt tot de definitieve uitkomst van de gerechtelijke procedure, ofwel het verzoek om kwijtschelding niet-ontvankelijk acht omdat niet is aangetoond dat aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 121, lid 1, onder a), van het douanewetboek is voldaan, zonder dat het verzoek evenwel is afgewezen.
- 38 Bovendien zal een eventuele afwijzing van het verzoek om nietigverklaring van het regularisatiebesluit hoogstwaarschijnlijk leiden tot een afwijzing van het verzoek om kwijtschelding.

- 39 Wat de *derde vraag* betreft verwijst de verwijzende rechter naar artikel 108 van het douanewetboek en merkt hij op dat deze vraag wordt gesteld in een context waarin verzoekster aanvoert dat haar verzoek om kwijtschelding de betaling van haar douaneschuld heeft geschorst, terwijl de AVR aanvoert dat deze betaling niet meer kan worden geschorst omdat het verzoek om kwijtschelding is ingediend na het verstrijken van de betalingstermijn.
- 40 De vraag rijst dus of de schorsing van de termijn voor het indienen van het verzoek om kwijtschelding, met als gevolg dat het verzoek om kwijtschelding is ingediend na het verstrijken van de betalingstermijn, ook leidt tot de schorsing van de betalingsverplichting, dan wel of de betalingsverplichting alleen wordt geschorst als het verzoek om kwijtschelding binnen de betalingstermijn is ingediend.
- 41 De verwijzende rechter merkt op dat hij geen arresten van het Hof in soortgelijke zaken heeft gevonden, maar dat wel alleen de eerste prejudiciële vraag ook aan de orde is gesteld in zaak C-259/24.